

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ПРИРОДА ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ПОКАРАННЯ У ЗВ'ЯЗКУ З ХВОРОБОЮ

CRIMINAL LEGAL NATURE OF COMPASSIONATE RELEASE

Марко С.І.,
к.ю.н., доцент, т.в.о. завідувача кафедри
криміналістики, судової медицини та психіатрії факультету № 1
Львівський державний університет внутрішніх справ

Бурда С.Я.,
к.ю.н., доцент, доцент кафедри
кримінального права та кримінології факультету № 1
Львівський державний університет внутрішніх справ

У статті висвітлюється питання кримінально-правової природи звільнення від покарання у зв'язку з хворобою, проводиться аналіз кримінального та кримінально-виконавчого законодавства України та інших країн Європи, яке регламентує порядок звільнення від покарання у зв'язку з хворобою, приділяється увага стану дотримання і забезпечення прав та обов'язків громадян, які підлягають звільненню від покарання у зв'язку з хворобою.

Ключові слова: Кримінальний кодекс, Кримінально-виконавчий кодекс, кримінальна відповідальність, кримінально-виконавча установа, засуджений, хвороба, звільнення від покарання.

В статье освещается вопрос уголовно-правовой природы освобождения от наказания в связи с болезнью, проводится анализ уголовного и уголовно-исполнительного законодательства Украины и других стран Европы, регламентирующего порядок освобождения от наказания в связи с болезнью; уделяется внимание состоянию соблюдения и обеспечения прав и обязанностей граждан, подлежащих освобождению от наказания в связи с болезнью.

Ключевые слова: Уголовный кодекс, Уголовно-исполнительный кодекс, уголовная ответственность, уголовно-исполнительное учреждение, осужденный, болезнь, освобождение от наказания.

The article highlights the issue of the criminal law nature of compassionate release, the analysis of criminal and criminal – executive legislation of Ukraine and other European countries, which regulates the procedure for compassionate release, focuses on the state of observance and promotion of the rights and responsibilities of citizens by compassionate release.

One of the priorities of modern penal policy is to humanize responsibility perpetrators are usually crimes of minor or moderate severity. The hard approach to exemption from punishment difficult, often incurable and terminally ill prisoners is largely due to the influence of prior and shortcomings of current legislation. Pending the entry into force of the current Criminal Code of Ukraine contained similar provisions only kryminalno Procedure and Criminal vykonavchomu legislation that has made the process incomplete regulation exemption from punishment.

Unfortunately, this situation with exemption from punishment in connection with another serious illness to some extent still exists today. The novelty of the norm of a complex structure, focusing it more fundamentally different types of exemption pokazannya and its serving complicate its interpretation and application.

Reform of domestic criminal zakonodavstva held at the beginning of the century, much has changed exemption pokazannya Institute. Yes, it was the norm for exemption from punishment for the disease, which is contained in Art. 84 of the Criminal Code of Ukraine. Pending the entry into force of the Criminal Code contained provisions similar to Ukraine only kryminalno procedural and criminal law vykonavchomu that has made the process incomplete regulation exemption from punishment. So the emergence of rules on exemption from punishment due to illness is in kryminalnomu law, even in terms of legal tehniky is quite reasonable.

Given that crime is different in degree of public danger they entail, are performed by different persons, the court applies criminal penalties to achieve goals correct person. But in life there are cases where the process of correcting a person guilty of a crime possible without the use of punishment to a person or to convict this goal is achieved to the full serving a court sentence prescribed punishment. That application or further punishment unnecessary. It is to address such situations developed and is legally Institute of exemption from criminal punishment and his subsequent departure.

Key words: Criminal Code, Criminal Executive Code, criminal liability, penal institution, condemned, disease, relief from penalties.

Одним із пріоритетів сучасної кримінально-правової політики є гуманізація відповідальності осіб, які вчинили, як правило, злочини невеликої або середньої тяжкості. Жорсткий підхід до звільнення від покарання тяжко, нерідко невиліковно та смертельно хворих засуджених багато в чому обумовлений впливом попереднього і недоліками чинного законодавства. До набрання чинності чинним Кримінальним кодексом України подібні положення містилися лише в кримінально-процесуальному й кримінально-виконавчому законодавстві, що вносило незавершеність у процес правового регулювання звільнення від покарання. На жаль, подібна ситуація зі звільненням від покарання у зв'язку з іншою тяжкою хворобою деякою мірою зберігається і сьогодні. Новизна норми, її складна структура, зосередження у ній кількох принципово відмінних видів звільнення від покарання та його відбування ускладнюють її тлумачення та застосування.

Метою дослідження є вивчення та аналіз норми про звільнення від покарання у зв'язку з хворобою у кримінальному законі з погляду юридичної техніки.

Проблемі звільнення від покарання та його відбування у зв'язку з хворобою присвячена низка наукових досліджень; зокрема, це праці таких учених, як І.Г. Богатирьов, О.М. Джуца, В.В. Мальцев, А.С. Михлин, С.О. Письменський, І.Л. Петрухин.

Реформа вітчизняного кримінального законодавства, яка відбулася на початку століття, суттєво змінила інститут звільнення від покарання. Так, у ньому з'явилася норма про звільнення від покарання за хворобою, яка міститься в ст. 84 Кримінального кодексу України. До набрання чинності чинним Кримінальним кодексом України подібні приписи містилися лише в кримінально-процесуальному та кримінально-виконавчому законодавстві, що вносило незавершеність у процес правового регулювання звільнення від покарання. А тому поява норми про звільнення

від покарання у зв'язку з хворобою саме у кримінальному законі, навіть з погляду юридичної техніки, є цілком обґрунтованою.

Завдяки послідовній реалізації заходів, спрямованих на виконання рекомендацій Ради Європи, досягнуто певних позитивних зрушень у реформуванні кримінально-виконавчої системи. Однак Україна й досі залишається однією з держав у світі, що мають найбільш високі показники із чисельності ув'язнених. Кількість громадян, які перебувають у пенітенціарних закладах України, дорівнює кількості ув'язнених, які відбувають покарання в тюрмах Бельгії, Австрії, Іспанії та Швейцарії разом узятих [1].

Враховуючи, що злочини є різними за ступенем суспільної небезпеки, яку вони спричиняють, вчиняються різними особами, суд застосовує кримінальні покарання з метою виправлення особи. Але в житті мають місце випадки, коли виправлення особи, винної у вчиненні злочину, можливе без застосування до неї кримінального покарання або щодо засудженого ця мета досягається до повного відбуття встановленого вироком суду покарання. Тобто застосування або подальше застосування покарання недоцільне. Саме на вирішення таких ситуацій розроблено і законодавчо закріплено інститут звільнення від кримінального покарання та подальшого його відбування.

В аналізованому інституті кримінального права найбільшою мірою знайшли своє відображення принципи гуманізму й економії заходів кримінального впливу, покладені в основу нової політики держави загалом та кримінального права зокрема. На відміну від звільнення від кримінальної відповідальності звільнення від покарання застосовується тільки до вже засуджених осіб [2, с. 342].

Як зазначає професор В.К. Гришук, звільнення від покарання – це гуманний акт компромісу з боку держави, що здійснюється за наявності передбачених законом підстав і умов компетентним органом держави (судом, Президентом України), який полягає у звільненні засудженого від осуду його особи та вчиненого ним діяння і перетерпіння тих, передбачених законом позбавлень і обмежень його прав і свобод, в яких проявляється зміст покарання, від судимості з метою забезпечення реалізації завдань запобігання вчинення злочинів як засудженим, так і іншими особами [3, с. 499].

У статті 84 Кримінального кодексу України визначено, що звільняється від покарання особа, яка під час його відбування захворіла на психічну хворобу, що позбавляє її можливості усвідомлювати свої дії (бездіяльність) або керувати ними, а особа, яка після вчинення злочину або постановлення вироку захворіла на іншу тяжку хворобу, що перешкоджає відбуванню покарання, може бути звільнена від покарання або від подальшого його відбування [4].

З приводу зарахування примусових заходів медичного характеру як фактично відбутого покарання слід висловити критичне зауваження. Ці заходи суттєво відрізняються між собою суворістю обмежень, що покладаються на особу у зв'язку з їх застосуванням. У найменшому ступені обмежень своїх прав та свобод особа зазнає у разі застосування до неї такого примусового заходу медичного характеру, як надання амбулаторної психіатричної допомоги в примусовому порядку. Юридична природа, підстави і порядок застосування примусових заходів медичного характеру та покарання цілком різні. Однак у першому й у другому випадках їх об'єднує наявність елементів державного примусу. Згідно зі ст. 1 Закону України «Про психіатричну допомогу» амбулаторна психіатрична допомога – це психіатрична допомога, що поєднує обстеження стану психічного здоров'я, профілактику, діагностику психічних розладів, лікування, нагляд, догляд, медико-соціальну реабілітацію осіб, які страждають на психічні розлади, що надається лікарем-психіатром в амбулаторних умовах [5].

Амбулаторно медичну допомогу надають хворим, які відвідують лікувальний заклад, або ж безпосередньо за

місцем їх проживання. Таким чином, тут не йдеться про ізоляцію особи від суспільства, особистої свободи вона не позбавляється, а лише може мінімально в ній обмежуватися. Як вірно зауважила О.Ф. Ковітіді, прирівнювання всіх без винятку примусових заходів медичного характеру до позбавлення волі у разі застосування ч. 4 ст. 84 Кримінального кодексу України – не безперечне рішення законодавця [6, с. 38]. У зв'язку з тим, що позбавлення волі завжди пов'язане з ізоляцією особи від суспільства, то визнавати його «еквівалентом» слід було б лише такі примусові заходи медичного характеру, які також пов'язані з ізоляцією особи від суспільства (мається на увазі госпіталізація до психіатричного закладу зі звичайним наглядом; госпіталізація до психіатричного закладу з посиленням наглядом; госпіталізація до психіатричного закладу із суворим наглядом – пункти 2–4 ч. 1 ст. 94 Кримінального кодексу) [6, с. 38].

Особа, звільнена від покарання або його відбування у зв'язку з захворюванням іншою (не психічною) тяжкою хворобою, після одужання також підлягає покаранню. Отже, передбачені ч. 2 ст. 84 Кримінального кодексу України види звільнення від покарання та його відбування є неостаточними (тимчасовими).

Згідно з ч. 4 ст. 84 Кримінального кодексу України особи, які були звільнені від покарання чи його відбування, після одужання можуть бути направлені для відбування покарання, «якщо не закінчилися строки давності, передбачені статтями 49 або 80 цього Кодексу, або відсутні інші підстави для звільнення від покарання». Як бачимо, до інституту звільнення від покарання законодавець включив як юридично значущу обставину закінчення строків давності.

Строки давності, встановлені у ст. 49 Кримінального кодексу, є підставою для звільнення від кримінальної відповідальності. Тому намагання використати їх для впливу на здійснення звільнення від кримінального покарання – сумнівне. Як зауважує Ю.В. Баулін, який ґрунтовно досліджував сучасний стан інституту звільнення від кримінальної відповідальності, посилення у нормах про звільнення від покарання на ст. 49 Кримінального кодексу суперечить природі звільнення від кримінальної відповідальності [7, с. 170].

Строки давності, передбачені у ст. 49 та в ч. 2 ст. 106 Кримінального кодексу, вважає О.Ф. Ковітіді, мають значення в механізмі розвитку кримінально-правових відносин у разі захворювання суб'єкта після вчинення злочину [6, с. 38]. Це питання врегульовує сьогодні не так матеріальне, як процесуальне законодавство. Коли суд встановив, що особа вчинила злочин, але після цього захворіла на психічну хворобу, яка виключає застосування покарання, суд, якщо визнає за потрібне, постановляє ухвалу, а суддя – постанову про застосування щодо цієї особи примусових заходів медичного характеру із зазначенням яких саме [8]. У випадку одужання особи, стосовно якої застосували примусові заходи медичного характеру внаслідок її психічного захворювання після вчинення злочину, суд на підставі висновку медичної комісії постановляє ухвалу, а суддя – постанову про скасування застосованого заходу медичного характеру та направлення справи для провадження досудового слідства чи судового розгляду, якщо неосудність або обмежена осудність була встановлена під час судового слідства. Час перебування у медичній установі, якщо ця особа засуджена до позбавлення волі або виправних робіт, зараховується до строку відбування покарання. Ці процесуальні норми базуються на ч. 4 ст. 95 Кримінального кодексу, в якій зазначено: «У разі припинення застосування примусових заходів медичного характеру через видужання осіб, які вчинили злочини у стані осудності, але захворіли на психічну хворобу до постановлення вироку, підлягають покаранню на загальних засадах, а осіб, які захворіли на психічну хворобу під час

відбування покарання, можуть підлягати подальшому відбуванню покарання» [4]. Як бачимо, у тексті Кримінального кодексу законодавець оперує поняттями «не підлягає покаранню» та «підлягають покаранню». Оскільки немає засудження у разі, коли особа захворіла на психічну хворобу до постановлення вироку, то адекватною вказівкою на правовий наслідок одужання від хвороби було б: «підлягає кримінальній відповідальності». До того ж не виключено, що і після передання справи до суду кримінальна відповідальність наступить, але не у пов'язаній з покаранням формі (наприклад, суд звільнить особу від відбування покарання за ст. 75 Кримінального кодексу України).

Зауважимо, що у ч. 4 ст. 81 Кримінального кодексу Російської Федерації також міститься посилання на ст. ст. 78 та 83, які передбачають строки давності притягнення до кримінальної відповідальності та виконання обвинувального вироку без урахування ст. 94 Кримінального кодексу Російської Федерації. Хоча в ст. 94 Кримінального кодексу Російської Федерації передбачено, що строки давності, передбачені статтями 78 та 83 Кримінального кодексу Російської Федерації, при звільненні неповнолітнього від кримінальної відповідальності чи від відбування покарання скорочуються на половину [9].

У Кримінальному кодексі Республіки Білорусь це питання вирішується однозначно. У ч. 4 ст. 92 вищезазначеного кодексу передбачено, що особа підлягає покаранню у разі одужання, якщо не минули строки давності виконання обвинувального вироку, без посилання на конкретну статтю, хоча в цьому кодексі й не передбачені скорочені строки давності виконання обвинувального вироку для неповнолітніх. Стаття 92 Кримінального кодексу Республіки Білорусь передбачає як альтернативу звільнення від покарання заміну покарання на інше, більш м'яке [10].

Необхідно звернути увагу на те, що зміст ст. 84 Кримінального кодексу України є ширшим, ніж назва «Звільнення від покарання за хворобою». Зі змісту ч. 2 ст. 84 даного кодексу випливає, що у зв'язку з тяжкою хворобою можливе звільнення особи від кримінальної відповідальності до постановлення вироку. Але не зрозуміло, як процесуально це можливо. Адже статті 408, 411 Кримінально-процесуального кодексу та статті 152-154 Кримінально-виконавчого кодексу передбачають порядок звільнення особи, яка відбуває покарання. Постанова Пленуму Верховного Суду України № 8 «Про практику застосування судами законодавства про звільнення від відбуття покарання засуджених, які захворіли на тяжку хворобу» також регулює порядок звільнення від відбування покарання засуджених [11, с. 81-84].

Перелік хвороб, наявність яких дозволяє порушити клопотання про звільнення від покарання, регламентується відомчими нормативними актами. Як обґрунтовано відзначає А.С. Міхлін, «регламентація цього питання у відомчому акті представляється правильною, тому що розвиток медицини постійно змінює погляди про тяжкість та виликівність захворювань, характер їхнього плину, що повинно приводити в міру необхідності до зміни Переліку» [12, с. 38].

Отже, якщо питання звільнення від кримінальної відповідальності і покарання у зв'язку із захворюванням особи на психічну хворобу в принципі врегульовано нормами кримінального, кримінально-процесуального та кримінально-виконавчого законодавства, вирішення питання про звільнення від покарання за іншою тяжкою хворобою чинне законодавство, по суті, повністю залишило на розгляд суду.

Існує ще одна проблема, пов'язана зі звільненням від покарання за хворобою. Звільнення від покарання засуджених, які захворіли тяжкою хворобою, може поставити їх у безвихідне становище, якщо у них немає постійного місця проживання. Тому нерідко звільнені від покарання, втративши родинні зв'язки, поповнюють лави осіб без певного місця проживання і далі займаються злочинною

діяльністю або є джерелами розповсюдження небезпечних інфекційних захворювань, таких як туберкульоз та СНІД, через які вони були достроково звільнені від покарання. Саме з гуманістичних позицій більш ніж переконливо виглядає положення ч. 1 ст. 399 Кримінально-процесуального кодексу Російської Федерації, згідно з яким питання про звільнення від покарання відповідно до ст. 81 Кримінального кодексу Російської Федерації розглядається судом за клопотанням засудженого. Як слушно наголошує професор В. Мальцев, не можна допустити, щоб під прикриттям дійсно гуманних норм кримінального законодавства установами, що виконують покарання, робилися спроби позбутися від витрат на утримання та догляд за тяжкохворими. Врешті-решт, вибір, де лікуватися, далі жити або померти, повинен залишатися за засудженим, тим більше коли такого вибору, по суті, немає й тяжко хворому засудженому загрожує безвихідна ситуація [13].

Зрозуміло й те, що не всяке інше тяжке захворювання може у всіх без винятку випадках нейтралізувати соціально негативні властивості особи, яка відбуває покарання, до рівня, абсолютно безпечного для суспільства. Більше того, іноді саме смертельна хвороба при відносно нормальному фізичному стані звільненого може збурити його і підштовхнути до вчинення жахливих злочинів. Так само і фізична немічність при досить високому інтелектуальному рівні звільненого у разі хвороби може спровокувати його на організацію злочинних угруповань, керівництво ними хоча б для забезпечення належних умов свого існування. Звідси зрозуміло, що в інтересах суспільства законодавець не може допустити і повного, безоглядного звільнення від покарання всіх, хто захворів на іншу тяжку хворобу.

При звільненні від покарання за ч. 2 ст. 84 Кримінального кодексу України слід було б використати метод диференціації кримінальної відповідальності залежно від категорії вчиненого особою злочину. Необхідно на законодавчому рівні передбачити обов'язкове звільнення від покарання у зв'язку з важкою хворобою засуджених за вчинення злочинів невеликої та середньої тяжкості. Більше того, обов'язковому звільненню від покарання за наявності захворювання, зазначеного в Переліку, повинні підлягати й особи, які вчинили інші злочини, якщо призначене їм покарання не перевищує п'яти років позбавлення волі. За терміном покарання ці посягання, скоріше, є злочинами середньої тяжкості, а особи, які їх вчинили, не володіють тією підвищеною суспільною небезпечкою, яка зазвичай властива особам, які вчинили тяжкі та особливо тяжкі злочини.

Залишаючи вирішення питання про звільнення від відбування покарання осіб, які захворіли після вчинення злочину на іншу тяжку хворобу, на розгляд суду, законодавець має сформулювати критерії, на основі яких суд міг би ухвалювати такі рішення відповідно до інтересів суспільства: гуманного ставлення до тяжко хворих засуджених і одночасно забезпечення охорони суспільства від злочинних посягань.

У статті 84 Кримінального кодексу України не вирішено питання про те, які наслідки повинні наступити у разі вчинення звільненими через хворобу особами нових злочинів, як це передбачено у разі звільнення від покарання з інших підстав. Звільнення від покарання за хворобою має здійснюватися лише в тих випадках, коли є підстави вважати, що звільнений не вчинить нових злочинів. Якщо ж особа, звільнена від покарання за хворобою, вчинить новий злочин, нове покарання такій особі повинно призначатися на загальних підставах, передбачених Кримінальним кодексом України.

Є доцільним надати право судовим органам накладати на осіб, звільнених від покарання на підставах, передбачених у ст. 84 Кримінального кодексу, такі, наприклад, обов'язки: не ухилятися від курсу лікування, не міняти місця проживання без належного на це дозволу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Карпачова Н.І. Дотримання прав людини в місцях позбавлення волі [Електронний ресурс] / Н. І. Карпачова // Стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні: перша щорічна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. – Режим доступу : <http://www.ombudsman.kiev.ua>.
2. Денисов С.Ф. Рецидивна злочинність молоді: інтегративна перспектива аналізу / С.Ф. Денисов // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. – 2010. – № 1. – Т. 23 (62). – С. 274–279. – (Серия: Юридические науки).
3. Гришук В.К. Кримінальне право України: Загальна частина : навчальний посібник. для студентів юрид. фак. вищ. навч. закл. / В.К. Гришук. – К. : Видавництво Дім «Ін Юре», 2006. – 568 с.
4. Кримінальний кодекс України станом на 12.08.2015 р. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/>.
5. Про психіатричну допомогу : Закон України від 22.02.2000 № 1489-III // Офіційний вісник України . – 2000. – № 12. – С. 24–41.
6. Ковідіті О.Ф. Правові наслідки звільнення від покарання та його відбування / О.Ф. Ковідіті // Вісник Верховного Суду України 2006. – № 12(76). – С. 37–40.
7. Баулін Ю.В. Звільнення від кримінальної відповідальності / Ю.В. Баулін. – К.: Атіка, 2004. – 296 с.
8. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/>.
9. Уголовный кодекс Российской Федерации. – М.: ИНФРА М, 2005. – 188 с.
10. Уголовный кодекс Республики Беларусь. – Мн.: Право и экономика, 2005. – 216 с.
11. Про практику застосування судами законодавства про звільнення від відбуття покарання засуджених, які захворіли на тяжку хворобу : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 28.09.1973 № 8 // Збірник постанов Пленуму Верховного Суду України у кримінальних справах : навчально-практичний посібник / укл. Б.О. Кириць. – Львів: Ліга-прес, 2008. – С. 81–84.
12. Михлин А.С. Досрочное освобождение от отбывания наказания / А. С. Михлин // Преступление и наказание. – 1999. – № 8. – С. 38.
13. Мальцев В. Освобождение от наказания в связи с иной тяжелой болезнью [Електронний ресурс] / В. Мальцев. – Режим доступу : <http://www.lawmix.ru>.

УДК 343.1

ПЕРЕВІРКА РЕЄСТРАЦІЙ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ НАГЛЯДУ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ

CHECK CRIMINAL OFFENSES REGISTRATION UNDER SUPERVISION REFORM OF THE PROSECUTOR'S OFFICE

Столітній А.В.,
к.ю.н., доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики
Інститут імені Володимира Сташиса
Класичного приватного університету

Каланча І.Г.,
аспірант кафедри кримінального права, процесу та криміналістики
ПВНЗ «Європейський університет»

У статті досліджено особливості проведення прокурором перевірки додержання вимог кримінального процесуального законодавства при реєстрації кримінальних правопорушень, яка за своїм змістом становить дослідчу діяльність. Вказано на потенційні негативні наслідки попередньо схвалених Верховною Радою України змін до Конституції України (щодо правосуддя) для наглядової діяльності прокуратури. Запропоновано впровадження системи електронного діалогу між суб'єктами кримінального процесу та «електронних мостів» між органами державної влади, інформаційно-аналітичними системами, реєстрами, базами даних для автоматизованої перевірки відомостей дослідчого провадження.

Ключові слова: прокурор, нагляд, реєстрація кримінальних правопорушень, дослідче провадження, електронний діалог, реформування.

В статье исследованы особенности проведения прокурором проверки соблюдения требований уголовного процессуального законодательства при регистрации уголовных правонарушений, которая по своему содержанию составляет следственную деятельность. Указано на потенциальные негативные последствия предварительно одобренных Верховной Радой Украины изменений в Конституцию Украины (относительно правосудия) для надзорной деятельности прокуратуры. Предложено внедрение системы электронного диалога между субъектами уголовного процесса и «электронных мостов» между органами государственной власти, информационно-аналитическими системами, реестрами, базами данных для автоматизированной проверки сведений следственного производства.

Ключевые слова: прокурор, надзор, регистрация уголовных правонарушений, следственное производство, электронный диалог, реформирование.

In this article we explored the features of inspection conducted by the public prosecutor to ascertain the compliance with the requirements of the criminal procedural law in the registration of criminal offenses. In our opinion this test in its content is pretrial proceedings. We also indicated the potential negative effects that can bring a prosecution for oversight of changes to the Constitution of Ukraine (in terms of justice). It was proposed to create a system of the electronic dialogue between the subjects of the criminal process and the «electronic bridges» between public authorities, information-analytical systems, registries and databases. These changes will make possible to use an automated verification of the investigating proceedings information.

Key words: prosecutor, supervision, registration of criminal offenses, pre-trial proceedings, electronic dialogue, reform.